

с хладно безразличие десетките чифта сини и черни очи, които мяхаха с лукав ^{огън}~~умен~~ поглед към него. Нямаше ли най-сетне този смел момък да остави радостите на лова и бранните упражнения, за да се увлече по-дир някоя румена женска уста, или снежнобели ланити.

Деспот Слав разговаряше с пленения император, който бе поканен на пира с цялото си семейство, а втората му жена му се мъчеше да утешава сестра си - пленената императрица, която бе дошла облечена съвсем скромно, без нито една скъпоценност, макар, че царица Анна великодушно ѝ бе върнала пленените накити.

След като бе получил хладния пиздрав на пленения си брат Тодор, деспот Мануил, одеян в скъпа руба от морав пурпур, с червени ръкави и седмозъба диадема на главата, предпочиташе да се движи в група ^и поотделчени от бившия император на Тесалоника, докато сръбската кралица Анна, заедно с крал Радослав, набикаляше често баща си и с не-
принуденото си държание се мъчеше да го накара да забрави, че там е само любезно ^бпаканен неволник.

Нагледна с дръзко велелние, Анна Ангела Дукаина Комнина правеше впечатление с красотата си и заповедническите си обноски. Край нея, младият крал изглеждаше на послушен роб, който чака винаги да чуе първо какво ще каже жена му, ако трябва да ^{изрази} ~~даде~~ мнението си за нещо, или млъкваше посред речта си, поразен от някой неин смръзващ поглед. За да ѝ угоди той се подписваше с гръцки букви: кнз Стефанос Дука.

Солунската деспина Мария развеждаше гостите и им обесняваше стенописите и мозаичните картини. В пъстрия блясък на дребните камъчета се редаха чудни образи: мощното движение на Симеоновата ръка — насечена към Царския град; бледото чело на Рилския пустинник, обкръжено със сияйна нимба; кървавите празни дупки по лицата на Самуиловите войскари; вагазващите в Искъра коне не Испериха; яката Крумова десница, която държи обкования със злато череп на Никифора...

Около младеженците Владислав и Белослава се тълпяха най-много